

СЕЗОН 1998/1999

АНТИГОНА СМЪРТНАТА

ПРОГРАМА "МИТОВЕ"

ПО СОФОКЪЛ

Дословен превод Николай Гочев

Поетичен превод Кирил Мерджански

Сценична версия Маргарита Младенова

Постановка Маргарита Младенова

Музика Асен Аврамов

Сценография и костюми Даниела Олег Ляхова

Графика на движението Татяна Соколова

Фотограф Симон Варсано

участват: Антигона – Светлана Янчева, Жана Рашева, Таня Шахова, Деляна Хаджиянкова, Мирослава Гоговска, Весела Казакова, Исмена – Жорета Николова, Хор – Цветана Манева, Невена Мангаджиева, Креон – Петър Пейков, Хемон – Николай Николов, Цветан Алексиев, Пазач – Чавдар Моноф

Премиера на 7 ноември 1998 г. в сградата на театъра на бул. "Цар Освободител" 14.

Мъжете, бродещи из Лабиринта - да търсят себе си, да предизвикват Мойрите, да се надскачат помежду си, или да бягат от прокобите - са се загубили. Не помнят вече откъде са тръгнали и накъде отиваха. За греховете на бащите и на братята заплащат внуците; мъстта поражда мъст; пръстта, подгизнала от кръв и вече кал, в която само можеш да пълзиш. Загнил е въздухът от смрад на разложение, Животът е загнил и нишката на Ариадна е само кукувича прежда, оплела прорицанията на Тирезий Слепия.

За назидание Креон оставя непогребан Полинник. И утре Някой - пак за назидание - ще стори същото и със Креон. Завърнал се е бумерангът, кръгът се е затворил, змията е захапала опашка и няма памет за къде е входа и къде е изхода. И в нощта - в калта - после забраните и напъните за повръщане - сестрата Антигона посипва шепа пръст върху трупа на мъртвия си брат. Въпросът за какво го прави не съществува. Не-иска, и не-трябва - и не-знае за какво.

Не-може-да-не-го-извърши. Това е всичко. Родена е да хвърли бучка пръст и да умре.

Да се нахрани Гарванът със жива плът, змията да изпусне своята опашка и с гъвкавия си камшик да шибне спрелия чекрък на времето, да запулсира вената и да промърда ембрионът във яйцето, от запъртък да се излюпи живо пиле и после - утре - един от синовете на Исмена /защото тя ще има много синове/ да яхне белия наместо черния овен - и да препусне обратно през тунелите на Лабиринта - от Долната към Горната земя.

Маргарита Младенова

ПРЕСА, ОТЗИВИ И ДРУГИ ТЕКСТОВЕ АНТИГОНА СМЪРТНАТА

24 часа, бр. 293, 31.10.1998

Режисьорката била зашеметена от мощната образност на текста, госта поетизиран в известния досегашен превод на проф. Александър Ничев. Николай Гочев извършил епохалното дело с дословния превод на античната драма. „Във всичките Антигони е останал детският максимализъм, който ръководи поведението им - говори проф. Младенова за работата си. - Интересува ме как може да се възстанови този импулс на силно и страстно желание. Защото Антигона най-напред прави жеста, а после го осмисля. Обратното на нашето поведение... Интересува я промяната на жената, загубила силата на детското незнаене и вече плашеща се от провали. Събудиш ли скрития импулс, може би ще се събуди и тялото.

Димитър Стайков

Стандарт, бр. 2197, 10.11.1998

Антигона завладява с характера си. Тя се противопоставя на природата и смело върви след своето предназначение. Архетипът е по-силен от инстинкта за самосъхранение, от навика за продължаване на рода. Изкуството трябва да се занимава с крайности... На всички ни писна от уговорки, условности, оправдания, извинения. Не бива да живеем вторично.

Маргарита Младенова

Литературен вестник, бр. 38, 25.11.-1.12.1998

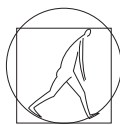
В този спектакъл жестът е телесна експресия на един преди всичко духовен израз. Разбира се, това е почеркът на "Сфумато". Интересното в случая е, че всяко движение на тялото е вследствие на неустойчиво стоене или придвижване върху земята. Центърът на тежестта на телата на актьорите-персонажи е почти винаги различен от устойчивото равновесно положение. Като че ли е буквализирана метафората за надигналата се и разлюляла се земя - лазене, пълзене, търтене, влачене по земята често са начините на придвижване на сцената. Тази извън-редност, не-обикновеност, свръх-естественост на ситуацията изисква актьорска органика, която изхожда единствено от автентичното живеене в мита, от духовното усилие и смисъла на извършене гестус на живота. "Антигона, смъртната" ни разкрива не живота-на-мита, а живота-в-мита.

Николай Йорданов

Култура, бр. 50, 18.12.1998

Кратко и бистро представление. То е построено чрез аскетично чисти жестове. Които не очакват да бъдат разчитани, а следени. Гледаният би трябвало да им се довери. То иска да ни отмести от предварителното ни знание за мита "Антигона"... В това представление Антигона не е образ, а особена земя, образувана от различни фигури. Защото е живеенето, а то е неотделимо от смъртта. Антигона не преживява трагично своята смъртност (наказанието със смърт), защото знае, че е смъртна. Това знание, живеенето в него е изследователската територия на "Антигона Смъртната".

Ивета Александрова

СЕЗОН 1998/1999

КВАРТЕТ

ОТ ХАЙНЕР МЮЛЕР & СО.
ПО ЕПИСТОЛАРНИЯ РОМАН "ОПАСНИ ВРЪЗКИ" НА ШОДЕРЛО ДЪО ЛАКЛО

Превод на Георги Тенев (t. a. g.)

Сценична Версия на Явор Гърдев (t. a. g.)

Постановка Явор Гърдев (t. a. g.)

Сценография и костюми Даниела Олег Ляхова и Никола Тороманов (t. a. g.)

Музика Асен Аврамов

Диалорама Симон Варсано

Графика на движението Татяна Соколова

Herzstück в изпълнение на Мариус Куркински

Композициите "Световното легло" се изпълняват от "Анимационерите" и струнен ансамбъл.

Вокалните партии – в изпълнение на Йорданка Илова и Люба Траянова

участват: Валмон – Владимир Пенев, Мертъой – Жорета Николова, Турвел – Светлана Янчева
Воланж – Деница Койчева, Мерио – Надя Конакчиева, Непознатият – Даниел Рашев

Премиера на 20 февруари 1999 г.

Номинация за наградата на Съюза на артистите в България за 1999 г. за сценография и костюмография на Даниела Олег Ляхова.

Награда на САБ "Икар 1999" на Никола Тороманов за сценография и костюмография.

Номинация за "Аскеер 1999" за режисура на Явор Гърдев за най-добро представление.

СТРАХ / TERROR

В представлението 'Квартет' обект на моето внимание са:

СТАРИЯТ НОВ СТРАХ ОТ ЛЮБОВТА

VETUS NOVUS TERROR AMORIS

СТАРИЯТ НОВ СТРАХ ОТ ПЛЪТТА

VETUS NOVUS TERROR CARNIS

СТАРИЯТ НОВ СТРАХ ОТ ПОЗНАТОТО

VETUS NOVUS TERROR VASCI

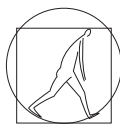
СТАРИЯТ НОВ СТРАХ ОТ ЗАБРАВАТА

VETUS NOVUS TERROR OBLIVIONIS

СТАРИЯТ НОВ СТРАХ ОТ СМЪРТТА

VETUS NOVUS TERROR MORTIS

Явор Гърдев

ПРЕСА, ОТЗИВИ И ДРУГИ ТЕКСТОВЕ КВАРТЕТ

Стандарт, 25.2.1999

Сценографията на Даниела Ляхова и Никола Тороманов е сензационна. Черен тюл разделя условно сцената на коридори, в които актьорите се лутат и триумфират. Плаващите изображения на Симон Варсано хармонизират с великолепната музика на Асен Аврамов. Мариус Куркински пък пее за кадър романтична ария.

Албена Атанасова

Сега, бр. 46, 25.2.1999

"Квартет" е наелектризиран с еротизъм, но той е породен не от разголена плът, а е предизвикан от гумите. Физическото докосване в него е рядкост, но то се случва като куминация – едва когато словата са образували волтова дъга... Накрая прелъстената публика е готова да се предаде. Но тогава "Квартет" ѝ обръща гръб и си тръгва, изоставяйки я в отчаяние да осъзнае, че това е бил само кратък миг на заслепление, предхождан и последван от безнадежден мрак.

Анелия Янева

Литературен вестник, бр. 13, 7-13.4.1999

Текстът се разпада на изрази и гуми, гуми прекалено груби или прекалено куртоазни, гуми, които засвидетелства единствено общата форма, в която са поставени – гласа. Гласът е все още човешки, сякаш звученето му значи нещо, той обаче е и стимул. Стимулт предизвиква реакции на тялото, различни телодвижения, които се изразяват и посредством гласа, но този глас не е запазил вече нищо цялостно в себе си, този глас е само пъхтене, стенание, вик...

Емилия Мирзачийска

Демокрация, 15.6.1999

Магичен, космически и невероятно красив беше "Квартет" на Театрална работилница "Сфумато" и режисьора Явор Гърдев. Обявено за един от хитовете на сезона, това представление не само запази високата си рогна цена, но доказа космополитното си значение и на фона на алтернативните чужди постановки.

Мария Конрева

24 часа, 16.6.1999

"Квартет" изследва границите на сексуалната манипулация. Анатомията на прелъстяването. Жената, която дирижира либидото на мъжа, който дирижира либидото на други жени. До границата със смъртта като финален и най-желан, но недоказан оргазъм. Представлението излъчва еротична енергия, която може да завлече и турбина на ТЕЦ.

Димитър Стайков

Литературен вестник, бр. 27, 14-20.7.1999

Мелодиката на изговореното слово преодолява смисловозадаващата функция на словото. Ритъмът на телесните движения и гласовите модуляции следва ритъма на страстта – върви равномерно и плавно, постепенно нараства и избухва отново... Това създава усещането за постъпателност и отлив, за устрем и спад, за импулс и покой, за усилие и умора. Нещо като пулс. Пулсиране на желания, за които дебне страхът – омагьосаният кръг на живот-смърт.

Кремена Димитрова

ГАЛЕРИЯ КВАРТЕТ

СЕЗОН 1998/1999

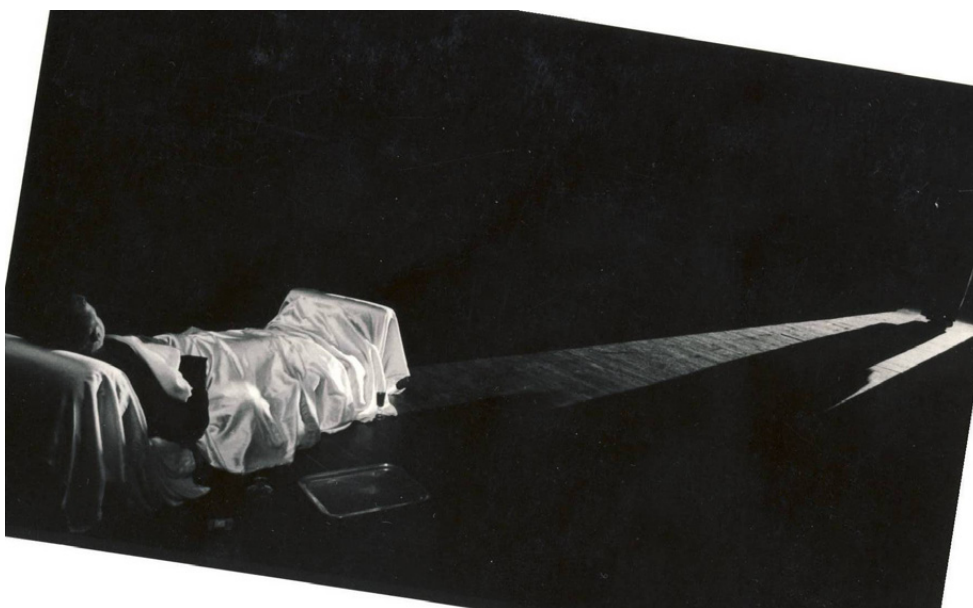
НИРВАНА

ОТ КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

Постановка Маргарита Младенова
Сценография Вечеслав Парapanов и Иван Добчев
Режисьор на осветлението Иван Добчев
Музика Кирил Дончев
Фотограф Симон Варсано

участват: Жената – Албена Георгиева
Мъжът – Владимир Пенев

Премиера на 24 април 1999 г. в сградата на театъра на бул. "Цар Освободител" 14.

«...единствени интересни, откровени и не носещи разочарования, са никога неотворени, от никого непрочетени писма...
...Тя го вижда, очите ѝ не смеят да потънат за дълго в очите Му, ръцете ѝ изстиват и тръпнат, гърдите ѝ дави тежкия камък на безсилието и мъката. А там около тях хиляди познати уста се кривят в беззвучна ехидна усмивка. А той е равнодушен и разсеян.
/Тя има нещо да Му каже. Иска и не може да Му каже. Очите Му блуждаят студени и безцветни./
...А Все пак ме е страх, страх ме е и за двамата, за нашата любов, страх ме е от времето което минува...
Всички тия последни дни душата ми е тревожна, очакваща нещо лошо и неправилно...»

из писмата на Лора до Яворов

ПРЕСА, ОТЗИВИ И ДРУГИ ТЕКСТОВЕ НИРВАНА

24 часа, 23.4.1999

Сценографията на Даниела Ляхова и Никола Тороманов е сензационна. Черен тюл разделя условно сцената на коридори, в които актьорите се лутат и триумфират. Плаващите изображения на Симон Варсано хармонизират с великолепната музика на Асен Аврамов. Мариус Куркински пък пее за кадър романтична ария.

Маргарита Младенова

Монитор, 3.5.1999

В постановката на "Сфумато" Владимир Пенев изгражда изключително сложен образ. Неговият Яворов е самовлюбен, страдащ за съдбата на българите в Македония, изживяващ чуждата мъка като своя, самокритичен и постоянно терзаещ се от човешкото несъвършенство. Маргарита Младенова не раздава присъди. Единствено музиката и ефектното осветление са външните акценти на стилизираната сцена. Основното оръжие в постановката са актьорската игра, вечната за всеки българин тема за Яворов, неизбежните асоциации с нашето време.

Светла Иванова

Литературен форум, бр. 18, 11-17.5.1999

Сегашната постановка в "Сфумато" разглеждам като нова постановка: тя притежава, погледнато синоптично, достатъчно собствени физиономични белези, които да определят нейната уникалност. Тоест, ако се говори само за възстановка, за възпроизвеждане, за «пренасяне» на театрален факт в нова среда, то ще се говори неточно. Да се пише "Нирвана", означава известно време да се живее с «Нирвана», а това, когато режисурата и актьорското присъствие се свързват по най-добрия начин с майсторски разгърната и силна драматургия, е просто възможност за повторно изживяване на един много чисто изграден и увличащ спектакъл... «Нирвана» в «Сфумато» е нещо, което не би трябвало да се пропусне....

Румен Апостолов

ГАЛЕРИЯ НИРВАНА

